

20 iulie 2026

or.

Căușeni

Judecătoria Căușeni (sediul central)

Instanța de judecată, având în componența sa:

Președintele ședinței, judecător

NEGRU

Nicolae

Grefier

BOBEICO Mihaela

Interpret

FRUMOS Valentina

Cu participarea:

Acuzatorului de stat

PROHORENCO

Aliona

Apărătorului

BRAGOI

Andrei

Inculpatului

GAIDUCENCO

Artiom

a examinat în ședință de judecată publică, în procedură generală, cauza penală de învinuire a lui

Gaiducenco Artiom Serghei, născut la *****; IDNP *****; apatrid; originar și domiciliat în mun. Tiraspol, str. ***** nr.15, ap.39, 41; văduv; are la întreținere doi copii minori; nu este angajat în câmpul muncii; fără antecedente penale; se află la evidența medicului narcolog; nu se află la evidența medicului psihiatru; se află în stare de reținere și de arest preventiv în prezenta cauză din 03.03.2026 ora 17:00

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art.188 alin.(3) lit. c), d) și art.145 alin.(2) lit. b), e), j), k) Cod penal

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei în instanța de judecată:

din 19.05.2026 până la 20.07.2026.

Procedura de citare a părților a fost legal executată.

În cadrul dezbaterilor judiciare, acuzatorul de stat, procurorul Prohorencu Aliona, a susținut în totalitate învinuirea înaintată inculpatului Gaiducenco Artiom. Invocând prevederile art.24 din Constituția Republicii Moldova, procurorul a subliniat obligația statului de a garanta dreptul fiecărui om la viață și la integritate fizică și psihică, solicitând condamnarea inculpatului pentru infracțiunile prevăzute de art.145 alin.(2) lit. b), e), j), k) și art.188 alin.(3) lit. c), d) Cod penal.

În susținerea poziției sale, cu privire la analiza probatoriului și combaterea argumentelor apărării, acuzatorul de stat a invocat că, vinovăția inculpatului este pe deplin demonstrată prin coroborarea probelor din dosar, inclusiv prin recunoașterea parțială a vinovăției acestuia privind omorul și sustragerea sumei de 50 000 lei. Suma integrală sustrasă (50 000 lei și 5000 euro) este confirmată de declarațiile succesorului victimei, Andronati Kopteva Liubovi, care cunoștea exact economiile tatălui său și care a indicat dispariția mapei cu bani imediat după prezența inculpatului în locuință. Versiunea conflictului spontan este combătută de Raportul de expertiză medico-legală nr.202603C0321, care atestă că victima a fost bătută crunt cu un obiect dur înainte de deces, iar modalitatea specifică de imobilizare (lațul progresiv) denotă intenția directă de suprimare a vieții, acțiunile având un caracter sadic și de o deosebită cruzime prin provocarea de chinuri groaznice victimei.

Se mai indică asupra faptului că, interesul material și intenția de tănuire a tâlhăriei sunt confirmate de comportamentul subsecvent al inculpatului, inclusiv de declarațiile martorului Lungu Chiril privind avansul de 1000 lei lăsat la un salon de tatuaje, declarațiile taximetristului Stanilevici Serghei privind traseul de fugă, precum și de multiplele procese-verbale de cercetare, recunoaștere după fotografie și examinare a corpurilor delict (SIM, geantă, bani).

Conform expertizei psihiatrice, inculpatul a acționat cu discernământ și este pe deplin responsabil. Circumstanțe atenuante nu au fost identificate, iar ca circumstanță agravantă s-a solicitat reținerea comiterii faptei în stare de ebrietate.

În final, acuzatorul de stat a solicitat instanței recunoașterea inculpatului Gaiducenco Artiom ca fiind vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.188 alin.(3) lit. c) și d) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse de 11 ani închisoare în penitenciar de tip închis; recunoașterea inculpatului ca fiind vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(2) lit. b), e), j) și k) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse de 17 ani închisoare în penitenciar de tip închis.

În baza art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor stabilite,

acuzarea a solicitat aplicarea pedepsei definitive de 23 de ani de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Procurorul a mai cerut instanței de judecată restituirea mijloacelor bănești ridicate către succesorul victimei, păstrarea SIM-cardului Moldcell și a discului la materialele cauzei, restituirea genții către inculpat, admiterea acțiunii civile și încasarea cheltuielilor judiciare în sumă totală de 9952 lei. Termenul de ispășire a pedepsei se solicită a fi calculat din data de 03.03.2026, ora 17:00, prin includerea perioadei arestului preventiv.

Apărătorul Bragoi Andrei în cadrul dezbaterilor judiciare a menționat că inculpatul își recunoaște vina în comiterea infracțiunii de omor, însă nu recunoaște infracțiunea de tâlhărie. Avocatul a menționat că acuzaarea nu a prezentat nici o probă în susținerea existenței infracțiunii de tâlhărie, or, atunci când inculpatul a sustras banii de la victimă, ultima deja era decedată. La fel, apărarea nu recunoaște luarea de către inculpat de la victimă a sumei de 5000 de euro, întrucât, la inculpat în momentul când a fost reținut au fost depistați doar lei moldovenești, de asemenea, și inculpatul neagă că ar fi sustras sume bănești în valută străină.

Respectiv, apărarea a solicitat aplicarea unei pedepse echitabile pentru infracțiunea de omor, cu achitarea inculpatului pentru infracțiunea de tâlhărie, pe motiv că în acțiunile acestuia nu au fost întrunite elementele constitutive ale infracțiunii respective.

Referitor la latura civilă, apărarea nu a recunoscut acțiunea civilă depusă de succesorul părții vătămate și a solicitat respingerea acesteia, întrucât nu au fost prezentate probe pertinente și concludente cu privire la pretențiile materiale și morale invocate.

Inculpatul Gaiducenco Artiom a comunicat în ședința de judecată că își recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii de omor a părții vătămate, solicitând aplicarea unei pedepse mai blânde pentru această infracțiune. Totodată, inculpatul a negat vina în comiterea infracțiunii de tâlhărie și a solicitat achitarea sa pentru acest capăt de acuzare.

În baza lucrărilor dosarului și a probelor cercetate în ședința de judecată, instanța

A CONSTATAT :

1. Gaiducenco Artiom, având intenția sustragerii bunurilor altei persoane, a ales victima Andronati Nicolae, a.n.*****, din timp creându-și condiții pentru posibilitatea pătrunderii în domiciliu cu permisiunea acestuia cu scopul sustragerii bunurilor, evitând spargerea sau deteriorarea ușii de la intrare, și anume, sub pretextul unei presupuse datorii pentru careva lucrări efectuate anterior, la data de 24 februarie 2026, aproximativ la ora 08:00, în scopul realizării intenției sale criminale, s-a deplasat la domiciliul acestuia, situat pe adresa: r-nul Slobozia, s. Caragaș, str. ***** nr.*****, unde, cu permisiunea victimei a intrat în casa de locuit, solicitându-i achitarea unei anumite sume

de bani, însă proprietarul casei a refuzat categoric. Atunci, alegând momentul potrivit, a săvârșit atacul asupra victimei și i-a aplicat lovituri pe diferite părți ale corpului cu un obiect neidentificat, și anume: în regiunea capului, cauzându-i „traumă cranio-cerebrală închisă, excoriații și echimoză la rădăcina nasului, echimoze periorbitale...”, care conform Raportului de expertiză judiciară nr.202603C0321 se califică drept vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății, cât și în regiunea spatelui, cauzându-i „hemoragii în profunzimea țesuturilor moi”, care conform aceluiași raport se califică drept vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, apoi l-a imobilizat și a sustras în mod deschis mijloace bănești în sumă de 50 000 lei și 5000 Euro, ceea ce, conform cursului BNM, constituie 100 904,00 lei, cauzându-i părții vătămate o daună materială în sumă totală de 150 904,00 lei.

2. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Gaiducenco Artiom a comis infracțiunea prevăzută de art.188 alin.(3) lit. c) Cod penal – tâlhăria, cu semnele calificative – atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă și cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

3. Tot el, la data de 24 februarie 2026, aproximativ între orele 08:30 – 10:30, aflându-se la domiciliul lui Andronati Nicolae, a.n.*****, situat pe adresa: r-nul Slobozia, s. Caragaș, str. ***** nr.*****, în timpul comiterii atacului tâlhăresc asupra lui Andronati Nicolae, cunoscând cu certitudine despre vârsta înaintată a acestuia și profitând de starea de neputință de a se apăra, având intenția de a-l omorî din interes material și cu scopul de a ascunde comiterea de către el a atacului tâlhăresc nominalizat, continuându-și intenția sa criminală, i-a legat cu ajutorul unei frânghii mâinile la spate, iar cu o panglică a format un laț pe gâtul victimei, pe care l-a legat de mâinile acestuia, îndoite de la coate la spate, astfel încât, la dezdoirea de către victimă a mâinilor, panglica de pe gât provoca automat asfixia acestuia. Acțiunile cu o deosebită cruzime, durând o perioadă nedeterminată, ca urmare au cauzat decesul victimei. Conform Raportului de expertiză judiciară nr.202603C0321, moartea lui Andronati Nicolae a survenit în urma asfixiei mecanice prin comprimarea formațiunilor neurovasculare și aeriene ale gâtului cu un laț strâns progresiv, sub acțiunea unei forțe externe.

4. Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Gaiducenco Artiom a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.145 alin.(2) lit. b), e), j) și k) Cod penal, cu semnele calificative – omorul unei persoane săvârșit din interes material, profitând de starea de neputință cunoscută și evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate, cu deosebită cruzime și cu scopul de a ascunde o altă infracțiune.

5. Fiind audiat în ședința de judecată, inculpatul Gaiducenco Artiom a declarat că își menține declarațiile formulate anterior în cadrul urmăririi penale. Acesta a confirmat că

înțelege învinuirea ce i se aduce și recunoaște vinovăția doar în partea referitoare la omor, nerecunoscându-și vina în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

6. Inculpatul a relatat că îl cunoștea pe partea vătămată, întrucât în vara anului 2025 i-a instalat un sistem de irigare la domiciliu. Ulterior, în luna octombrie 2025, fiica victimei l-a contactat telefonic pentru executarea unor lucrări suplimentare. Întrucât avea mâna fracturată, aceasta a fost informată că lucrările vor putea fi executate doar după înlăturarea ghipsului. După recuperare, inculpatul a luat legătura atât cu fiica victimei, cât și cu acesta, comunicându-le că este disponibil pentru efectuarea lucrărilor. Potrivit declarațiilor inculpatului, în dimineața zilei stabilite, în jurul orei 09:00, s-a deplasat la domiciliul victimei, după ce în prealabil l-a anunțat telefonic, iar acesta i-a comunicat că îi va achita cheltuielile de transport. Ajungând la destinație și constatând că nu era nimeni acasă, a achitat personal serviciul de taxi și a rămas să aștepte. După sosirea victimei, au discutat lucrările ce urmau a fi executate, iar inculpatul s-a apucat de lucru. După finalizarea lucrărilor, inculpatul a contactat-o telefonic pe fiica victimei și i-a comunicat că serviciile au fost executate, solicitând achitarea sumei de 650 de ruble. Aceasta i-a răspuns că plata urma să fie efectuată de tatăl său. Atunci când i-a comunicat victimei suma solicitată, acesta a refuzat să o achite, motivând că, în mod obișnuit, remunerarea lucrătorilor din sat este de aproximativ 30 de ruble pentru o oră de muncă. Totodată, victima l-ar fi numit „escroc” și i-ar fi spus că plata urma să fie efectuată de persoana care l-a angajat, după care l-a alungat din gospodărie. Inculpatul a mai declarat că a încercat în repetate rânduri să ia legătura cu fiica victimei, însă aceasta nu i-a mai răspuns. În continuare, inculpatul a declarat că, la data de 24 februarie 2026, aflându-se în stare de ebrietate, s-a deplasat în satul Caragaș, la domiciliul victimei, cu intenția de a solicita achitarea datoriei. A bătut la poartă și a strigat, însă, întrucât nimeni nu i-a răspuns, a pătruns în curte prin escaladarea gardului. Ulterior, s-a apropiat de ușa locuinței și s-a așezat pe o piatră, așteptând ca cineva să iasă din casă. După un timp, a observat o femeie care a intrat în locuință, iar ulterior a ieșit și a părăsit gospodăria. Inculpatul a relatat că a intrat în locuință prin ușa rămasă descuiată, unde l-a găsit pe Andronati Nicolae în bucătărie. După ce acesta l-a recunoscut, inculpatul i-a comunicat că a venit pentru a-și recupera banii. Victima l-a invitat într-o cameră pentru a discuta, însă, în timp ce se deplasa înainte, inculpatul a simțit o lovitură în zona spatelui. Întorcându-se, a observat că victima ținea în mână un băț, după care l-a împins și l-a tras în cameră. Potrivit declarațiilor sale, a întrebat victima de ce l-a lovit, iar acesta a început să gesticuleze agresiv, adresându-i injurii și numindu-l „animal”. Inculpatul a susținut că s-a simțit ofensat de comportamentul victimei, și-a pierdut controlul și a apucat-o de gât, exercitând presiune până când aceasta a încetat să se mai zbată. După aceea, i-a dat drumul, iar victima a căzut cu fața în jos pe podea. Acesta a mai declarat că ulterior a

legat victima cu o frânghie, fără a putea explica motivul acestei acțiuni. Conștientizând cele întâmplate, a decis să părăsească locul faptei. În prealabil, a intrat în baie, unde și-a spălat fața, după care s-a întors în locuință și a început să caute bani. Întrucât în cameră nu a identificat bani, a observat în bucătărie un telefon mobil, pe care l-a aruncat într-un recipient cu apă. Tot în bucătărie a găsit o geantă de culoare roșie, în interiorul căreia se aflau bani în lei moldovenești, pe care i-a luat. Ulterior, a încuiat ușa locuinței din interior, a ieșit pe fereastră, s-a deplasat la șosea, a solicitat un taxi și a părăsit localitatea.

Răspunzând la întrebările apărătorului, inculpatul a declarat că în geanta respectivă se aflau aproximativ 50 000 de lei, sumă pe care a numărat-o în taxi, pe teritoriul Republicii Moldova. Acesta a susținut că valoarea banilor depășea cuantumul datoriei pe care o pretindea de la victimă, estimată la aproximativ 700 de lei. De asemenea, a precizat că în geantă se aflau exclusiv lei moldovenești, fără valută străină. Totodată, inculpatul a afirmat că, înainte de a părăsi locuința, victima nu mai prezenta semne de viață și că, în perioada serviciului militar, fusese instruit cu privire la modalitatea de suprimare prin strangulare. La final, și-a exprimat regretul pentru faptele comise.

Răspunzând la întrebările procurorului, inculpatul a declarat că recunoaște modul în care a legat victima, astfel cum rezultă din fotografiile prezentate în cadrul urmăririi penale, precizând că această tehnică a fost însușită în timpul serviciului militar. Totodată, a afirmat că nu cunoaște proveniența leziunilor existente pe spatele victimei și că este posibil ca leziunile de la nivelul capului să fi fost produse în momentul căderii acesteia după strangulare. Acesta a negat că ar fi aplicat victimei alte lovituri și a declarat că nu poate explica proveniența celorlalte leziuni corporale constatate. Inculpatul a negat că ar fi sustras suma de 5000 de euro din locuința victimei, menționând că doar o parte din banii ridicați ulterior în cadrul percheziției proveneau din suma luată din geanta victimei. Acesta a declarat că din banii respectivi a achitat aproximativ 1000 de lei pentru serviciul de taxi, 2000 de lei i-a transmis mamei sale, 1000 de lei pentru servicii de tatuaj, 8000 de lei pentru chiria unui apartament, iar ulterior a schimbat o parte din bani în euro, după care i-au fost restituiți 4000 de lei. De asemenea, a declarat că a achitat 10 000 de lei pentru închirierea unui alt apartament, iar diferența de bani a fost utilizată pentru cheltuieli de întreținere, rămânându-i aproximativ 14 000 de lei. În continuare, inculpatul a declarat că nu cunoștea vârsta exactă a victimei, apreciind că acesta avea aproximativ 60–65 de ani și că era într-o stare fizică bună. A precizat că victima era mai scundă decât el și că, în urma loviturii primite cu bățul, a resimțit dureri în zona spatelui. Totodată, a reiterat că s-a deplasat la domiciliul victimei exclusiv pentru recuperarea datoriei și nu cu intenția de a-l omorî. Acesta a mai declarat că, în timp ce victima era legată, a observat sub fața acesteia o baltă de sânge, însă nu a mai verificat dacă aceasta era în viață, întrucât considera că nu mai prezenta semne vitale. În final, inculpatul a reiterat că nu a

săvârșit un atac tâlhăresc, susținând că nu cunoștea dacă victima deținea bani, ce funcție a ocupat anterior și nici faptul că acesta locuia singur.

7. Prin urmare, în pofida poziției inculpatului de recunoaștere parțială a vinovăției, instanța reține că infracțiunile imputate inculpatului Gaiducenco Artiom mai sunt confirmate prin declarațiile succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi audiate în calitate de martor în condițiile art.110 Cod de procedură penală, declarațiile martorilor Stanilevici Serghei, Morozova Elena, Vasin Alexandr și Lungu Chiril, precum și prin mijloacele materiale de probă și corpurile delictate administrate la dosar, după cum urmează:

- ***Declarațiile succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi***, fiind audiată în calitate de martor în condițiile art.110 Cod de procedură penală, care în esență a declarat că, Andronati Nicolae este tatăl său. Îl cunoaște pe inculpat din vara anului 2025, când acesta a efectuat lucrări de instalare a unui sistem de irigare la gospodăria tatălui său, între ei existând exclusiv relații de muncă, fără raporturi de rudenie sau relații ostile. A relatat că tatăl său, Andronati Nicolae, în vârstă de 90 de ani, locuia singur în satul Caragaș, r-nul Slobozia, fiind ajutat în gospodărie de vecina Elena Morozova, pe care o angajase în acest scop, întrucât ea locuia în Spania. A menționat că își contacta zilnic tatăl, iar în dimineața zilei de 24 februarie 2026 acesta nu a mai răspuns la telefon. După ce Morozova Elena a constatat că ușa locuinței era încuiată pe interior, l-a chemat pe Vasin Alexandr, care, privind pe fereastră, l-a observat pe Andronati Nicolae căzut la podea, cu mâinile și picioarele legate și fără semne de viață, fiind alertate organele de poliție din regiunea transnistreană. Ulterior, a fost informat că tatăl său fusese omorât, fiind găsit cu leziuni la cap, cu mâinile și picioarele legate, cu fața în jos și cu o legătură în jurul gâtului. A declarat că, în cadrul investigațiilor, le-a comunicat organului de urmărire penală numele tuturor persoanelor care efectuaseră lucrări la domiciliul tatălui său, inclusiv prenumele inculpatului, pe care l-a recunoscut ulterior din fotografiile remise prin aplicația WhatsApp. A mai arătat că ulterior a fost informată că inculpatul este bănuیت de comiterea omorului, iar în cadrul acțiunilor procesuale au fost depistate urmele papilare ale acestuia la locul faptei. Totodată, a fost informată că inculpatul a părăsit teritoriul regiunii transnistrene și era căutat pe teritoriul Republicii Moldova. Succesorul părții vătămate a mai declarat că, după revenirea în țară, a mers la domiciliul tatălui său, unde a observat dezordine în locuință, lipsa cablului calculatorului, despre care i s-a comunicat că ar fi fost folosit la legarea victimei, dezordine în sertare, lipsa telefonului mobil, ulterior fiind informată că acesta a fost găsit într-un vas cu apă. A mai declarat că știa de existența sumei de 50 000 lei, despre care tatăl său îi comunicase cu o zi înainte de deces, precum și a sumei de 5000

euro, pe care însă nu le-a găsit după comiterea infracțiunii, fără a exclude că victima ar fi putut schimba locul unde le păstra. De asemenea, nu a mai găsit mapa neagră în care tatăl său obișnuia să păstreze banii. A mai declarat că avea cunoștință despre existența unui conflict între inculpat și tatăl său, generat de pretențiile inculpatului privind neachitarea sumei de 600 lei pentru lucrări executate în grădină. Succesorul părții vătămate a precizat că are pretenții față de inculpat, întrucât acesta i-a omorât tatăl, urmând să decidă asupra cuantumului prejudiciului material și moral ce va fi solicitat. Totodată, a solicitat aplicarea unei pedepse conform legii, apreciind că inculpatul trebuie sancționat cât mai sever, precum și examinarea cauzei și a eventualei acțiuni civile în lipsa sa, având în vedere că urma să plece în Spania /Vol. II, f.d.47/;

- **declarațiile martorului Lungu Chiril**, care a comunicat că îl cunoaște doar vizual pe inculpat, fără a avea relații de rudenie sau alte relații cu acesta. A arătat că activează în calitate de administrator al unui salon de tatuaje și piercing din municipiul Chișinău și că, în luna februarie 2026, inculpatul s-a prezentat la salon, unde a achitat un avans pentru efectuarea unui tatuaj, fiindu-i întocmită fișa de client și eliberat bon fiscal. Deși procedura fusese programată pentru aproximativ o săptămână mai târziu, inculpatul nu s-a mai prezentat și nici nu a solicitat restituirea avansului. Ulterior, un ofițer de urmărire penală s-a prezentat la salon și i-a comunicat că persoana respectivă este cercetată într-o cauză penală privind omorul unei persoane și sustragerea unor mijloace bănești, în contextul căreia a fost audiat în calitate de martor. Cu ocazia cercetării imaginilor surprinse de camerele de supraveghere, martorul a confirmat că persoana identificată este inculpatul și că acesta s-a aflat în salon la data de 27 februarie 2026;
- **declarațiile martorului Stanilevici Serghei**, care a comunicat că nu îl cunoștea anterior pe inculpat, însă l-a transportat în calitate de taximetrist din satul Caragaș spre municipiul Tiraspol, iar ulterior spre municipiul Chișinău, în luna februarie 2026. Acesta a relatat că inculpatul a fost preluat în apropierea unei biserici din satul Caragaș, în intervalul orelor 21:00–22:00, după confirmarea ultimelor trei cifre ale numărului de telefon asociat comenzii. Pe parcursul deplasării, inculpatul i-a solicitat să îl transporte până în municipiul Chișinău, convenind asupra costului cursei. Martorul a arătat că inculpatul a făcut mai multe opriri în Tiraspol, inclusiv pentru a-și lua haine dintr-un apartament și pentru a se întâlni cu o femeie în vârstă, după care au traversat punctul de control de la Varnița, inculpatul trecând frontiera separat și procurându-și o cartelă SIM moldovenească. Ulterior, inculpatul a închiriat un apartament în municipiul Chișinău, unde și-a încheiat deplasarea. Martorul a precizat că inculpatul a achitat cursa în numerar, cu bancnote de 50 lei, în sumă de

aproximativ 1000 lei, fără ca el să observe proveniența banilor. Totodată, a declarat că inculpatul avea un comportament calm, era grăbit să ajungă în Chișinău, nu părea să fie sub influența alcoolului și nu a observat ca acesta să fi avut asupra sa obiecte sau bunuri neobișnuite;

- ***declarațiile martorului Morozova Elena***, care a declarat că o cunoștea pe partea vătămată, fiindu-i vecină și ajutând-o, din anul 2022, la pregătirea hranei, efectuarea cumpărăturilor și achitarea serviciilor comunale, întrucât acesta locuia singur, iar fiica sa era stabilită în Spania. A relatat că, în dimineața zilei de 24 februarie 2026, s-a deplasat la domiciliul victimei, de unde a primit suma de 2000 lei pentru achitarea serviciilor comunale, după care a plecat. Ulterior, fiind contactată de fiica victimei, care i-a comunicat că tatăl său nu răspunde la telefon, s-a întors la domiciliul acestuia și a observat că poarta și casa erau încuiate, deși anterior le lăsase descuiate. Întrucât partea vătămată nu răspundea, iar prin geam a observat-o întinsă la podea și legată, a solicitat ajutorul vecinului Vasin Alexandr și au alertat organele de drept. Martorul a declarat că nu a intrat în locuință până la sosirea organelor competente și că ulterior a aflat despre decesul victimei. De asemenea, a relatat că partea vătămată îi comunicase anterior despre existența unui conflict cu inculpatul, generat de nemulțumirile acestuia privind plata lucrărilor executate în gospodărie. Totodată, a precizat că știa că victima urma să efectueze tratament stomatologic și dispunea de mijloace bănești în lei, însă nu cunoștea locul unde acestea erau păstrate;
- ***declarațiile martorului Vasin Alexandr***, care a declarat că îl cunoștea atât pe inculpat, cât și pe partea vătămată, întrucât efectuase anterior lucrări la gospodăria acesteia. A arătat că, în după-amiaza zilei de 24 februarie 2026, a fost contactat de fiica victimei, care i-a solicitat să verifice situația la domiciliul tatălui său, deoarece acesta nu răspundea la telefon. Deplasându-se la fața locului împreună cu Elena Morozova, a constatat că ușa casei era încuiată, iar privind prin geam a observat partea vătămată întinsă la podea, cu mâinile legate la spate și cu urme de lichid de culoare roșie în zona feței, motiv pentru care au fost sesizate organele de drept. Martorul a declarat că nu a intrat în locuință până la intervenția acestora. Totodată, a relatat că partea vătămată îi comunicase anterior despre un conflict avut cu inculpatul privind neachitarea unor lucrări executate în gospodărie. De asemenea, a precizat că o însoțea lunar pe partea vătămată la ridicarea pensiei și că aceasta păstra o parte din bani într-o geantă neagră, fără a cunoaște locul unde erau păstrate celelalte sume de bani;
- ***procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie***, efectuat cu martorul Stanilevici Serghei, la data de 26.02.2026 /Vol. I, f.d.42/;
- ***procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie***, efectuat cu martorul

Andronati Kopteva Liubovi, la data de 02.03.2026 /Vol. I, f.d.35/;

- **procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 02.03.2026**, efectuată pe adresa r-nul Slobozia, s. Caragaș, str. ***** nr.***** /Vol. I, f.d.113-122/;
- **procesul-verbal de examinare a obiectelor din data de 04.03.2026**, fiind efectuată cercetarea corespondenței obținute pe cale operativă /Vol. I, f.d.69/;
- **procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie**, efectuat cu martorul Vasin Alexandr, la data de 04.03.2026 /Vol. I, f.d.180/;
- **procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie**, efectuat cu martorul Boico Serghei, la data de 06.03.2026 /Vol. I, f.d.194/;
- **procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie**, efectuat cu martorul Pușcariova Elena, la data de 06.03.2026 /Vol. I, f.d.204/;
- **procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie**, efectuat cu martorul Bacal Igor, la data de 06.04.2026 /Vol. II, f.d.86/;
- **procesul-verbal de examinarea a obiectelor** ridicate în cadrul percheziției corporale a bănuțului Gaiducenco Artiom, cu tabel ilustrativ, din data de 09.03.2026 /Vol. I, f.d.219-240/;
- **corpurile delict** – un SIM card al operatorului de telefonie mobilă Moldcell, cu numărul de abonat *****; mijloace bănești și geanta AMANI, recunoscute în calitate de corpuri delict și anexate la dosar prin ordonanța din 09.03.2026 /Vol. I, f.d.241-242/;
- **Raportul de expertiză judiciară medico-legală nr.202603C0321 din 02.04.2026**, prin care s-a stabilit că, moartea lui Andronati Nicolae, anul nașterii *****, a survenit cu aproximativ 3 zile înainte de efectuarea necropsiei, în urma asfixiei mecanice prin comprimarea formațiunilor neurovasculare și aeriene ale gâtului cu un laț strâns progresiv, sub acțiunea unei forțe externe – fapt confirmat prin datele necropsiei, semnele generale de asfixie, precum și rezultatele investigațiilor histologice. La examinarea medico-legală a cadavrului lui Andronati Nicolae s-au depistat: excoriație circulară în 1/3 medie a gâtului, cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, precum și în țesuturile moi ale laringelui și pe epiglotă – leziuni produse intra vital (cu aproximativ 0-30 minute înainte de deces), prin compresia organelor gâtului cu un laț moale sau semi dur, strâns progresiv, prin strangulare, care ulterior a condus la o stare periculoasă pentru viață – asfixie. Conform criteriului „pericol pentru viață”, leziunile se califică drept vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății. Traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin plagă contuză și excoriație pe frunte, excoriații și echimoză la rădăcina nasului, echimoze periorbitale bilaterale, cu hemoragii roșu-închise în țesuturile moi pericraniene (fronto-temporale stânga), hemoragii în spațiul subarahnoidian și focare de contuzie la nivelul trunchiului cerebral – trauma

respectivă a fost produsă intra vital, cu aproximativ 0-30 minute înainte de deces (conform datelor histologice), leziunile produse prin acțiunea traumatică a unui sau mai multor corpuri contondente nu au legătură cauzală cu survenirea decesului, iar conform criteriului „pericol pentru viață”, în ansamblu, se califică drept vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății. Hemoragii în profunzimea țesuturilor moi ale spatelui, produse intra vital (cu aproximativ 0-30 minute înainte de deces, conform datelor histologice), prin acțiunea traumatică a unui sau mai multor corpuri contondente, prin mecanism de lovire și compresiune, nu au legătură cauzală cu survenirea decesului; la persoane în viață acestea condiționează o dereglare de scurtă durată a sănătății (până la 21 de zile) și se califică drept vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății. La nivelul membrelor superioare nu s-au depistat leziuni corporale, iar în profunzimea țesuturilor moi nu s-au constatat hemoragii. Având în vedere localizarea leziunilor, se poate constata că, la momentul producerii acestora, victima putea fi orientată atât cu partea anterioară, cât și cu partea posterioară a corpului spre agresor (sau agresori). În proba de sânge prelevată de la cadavrul lui Andronati Nicolae nu s-a depistat alcool etilic sau surrogatele acestuia. De asemenea, nu s-au depistat alcaloizi din opiu, derivați ai acidului salicilic, derivați de fenotiazină, difenhidramină, cocaină, derivați ai 1,4-benzodiazepinei, antidepressive triciclice, metadonă, canabinoizi (compuși chimici activi ai canabisului), PVP (apirolidinopentiofenonă), derivați de amfetamină și derivați ai acidului barbituric /Vol. II, f.d.69-75/.

- **Raportul de expertiză judiciară nr.202635A0184 din 31.03.2026**, s-a stabilit că, Gaiducenco Artiom actualmente nu prezintă dereglări psihice. Conform stării psihice, acesta nu suferă de maladie psihică cronică și are capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale. La momentul comiterii acțiunilor incriminate, Gaiducenco Artiom nu suferea de maladie psihică cronică și nu prezenta dereglări psihice, deci a acționat cu discernământ, având capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale. Gaiducenco Artiom este apt de a acționa cu discernământ. În caz dacă în instanță de judecată va fi probată vinovăția lui Gaiducenco Artiom, experții judiciari psihiatri pledează ca sus-numitul să fie recunoscut responsabil de fapta penală imputată. Reieșind din starea psihică actuală, Gaiducenco Artiom nu prezintă pericol pentru societate și nu este necesară aplicarea față de el a măsurilor de siguranță cu caracter medical; nu necesită internarea la tratament prin constrângere într-o instituție psihiatrică. Reieșind din materialele dosarului penal și examenul psihiatric clinic curent, nu au fost identificate circumstanțe care au importanță pentru cauza dată /Vol. II, f.d.60-67).

8. Respectiv, instanța atestă că aceste probe au legătură cu cauza penală, influențează

asupra soluționării acesteia și prin informațiile pe care le conțin, sunt necesare justei soluționări a cauzei.

9. Conform prevederilor art.6 alin.(1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

10. Potrivit art.8 Cod de procedură penală și art.21 din Constituția Republicii Moldova, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție. La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte *erga omnes*, iar soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

11. Art.101 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală prevede că, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinent concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

12. Conform art.384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

13. În corespundere cu art.389 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

14. Instanța mai notează că sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

15. Astfel, la caz, instanța de judecată constată că, în privința inculpatului a fost pornită și desfășurată urmărirea penală cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

16. La fel, prin prisma art.6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza

acuzăției, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, precum și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

17. Conform art.51 alin.(1) Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

18. În sensul precizării componenței de infracțiune, legiuitorul a statuat la art.52 Cod penal, că se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

19. Prin prisma art.113 Cod penal, instanța relevă că se consideră calificare a infracțiunii determinate și constatare juridică a corespunderii exacta între semnele faptei prejudiciabilă săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecător.

20. Referitor la capătul de acuzație ce ține de comiterea infracțiunii de tâlhărie, instanța menționează că, obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale privind patrimoniul persoanei. Obiectul juridic secundar îl formează relațiile sociale privind viața, sănătatea, integritatea corporală, libertatea psihică și inviolabilitatea persoanei. În varianta agravată analizată, atingerea adusă valorilor sociale privind viața și sănătatea dobândește o intensitate deosebită, deoarece violența exercitată este aptă să pună în pericol viața victimei și produce vătămări corporale grave.

21. Obiectul material îl constituie bunurile mobile care formează patrimoniul victimei și asupra cărora este îndreptată acțiunea de sustragere. În același timp, corpul persoanei agresate constituie suportul material asupra căruia se exercită violența fizică.

22. Referitor la latura obiectivă, se reține că elementul material constă într-un atac săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața ori sănătatea victimei. Prin „atac” doctrina și jurisprudența înțeleg o acțiune ofensivă, bruscă și agresivă, orientată împotriva persoanei, prin care făptuitorul urmărește anihilarea rezistenței victimei și crearea condițiilor necesare pentru însușirea bunurilor.

23. Violența periculoasă pentru viață sau sănătate nu presupune în mod obligatoriu producerea unui rezultat letal. Este suficient ca modalitatea concretă de exercitare a violenței să fie aptă, potrivit criteriilor medico-legale și experienței generale de viață, să pună în pericol viața victimei ori să determine leziuni grave.

24. Caracterul periculos al violenței se apreciază în funcție de: natura mijloacelor

utilizate; intensitatea loviturilor; regiunea anatomică vizată; durata agresiunii; consecințele produse; concluziile expertizei medico-legale. În varianta calificată analizată, atacul este agravat prin aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă. Noțiunea de „alte obiecte folosite în calitate de armă” include orice obiect care, deși nu este destinat prin natura sa să producă leziuni, este utilizat în concret pentru a provoca moartea ori vătămări corporale grave. În această categorie pot intra, inclusiv, cabluri electrice; frânghii; curele etc. Ceea ce interesează nu este destinația inițială a obiectului, ci modalitatea concretă în care acesta este utilizat.

25. În cazul folosirii unui cablu pentru strangulare, acesta constituie fără echivoc un obiect utilizat în calitate de armă, întrucât este folosit pentru exercitarea unei violențe susceptibile să producă decesul victimei.

26. Un alt element calificativ îl constituie provocarea unei vătămări grave a integrității corporale sau a sănătății. Potrivit practicii judiciare constante, existența acestei circumstanțe este stabilită exclusiv prin concluziile expertizei medico-legale. Vătămarea gravă poate consta inclusiv în traumatisme cranio-cerebrale severe; fracturi multiple; asfixie mecanică; strangulare; leziuni incompatibile cu viața.

27. Urmarea imediată constă într-o dublă consecință: prejudicierea patrimoniului victimei prin sustragerea bunurilor; punerea în pericol sau afectarea gravă a vieții ori sănătății victimei. În cazul în care victima decedează ca urmare a violenței exercitate, moartea nu este absorbită de infracțiunea de tâlhărie, ci atrage concursul cu infracțiunea de omor, atunci când sunt întrunite elementele constitutive ale acesteia.

28. Între atacul violent și rezultatul produs trebuie să existe un raport de cauzalitate. Acesta se stabilește pe baza concluziilor expertizei medico-legale; mijloacelor materiale de probă; declarațiilor martorilor; proceselor-verbale de cercetare la fața locului; altor probe administrate.

29. Referitor la latura subiectivă, se constată că tâlhăria se comite exclusiv cu intenție directă. În cazul dat, făptuitorul conștientizează caracterul violent al atacului; prevede urmările acestuia; urmărește sustragerea bunurilor victimei; acceptă producerea consecințelor asupra vieții ori sănătății victimei.

30. Scopul sustragerii bunurilor reprezintă un element obligatoriu al laturii subiective. În lipsa acestui scop, fapta nu poate fi încadrată juridic ca tâlhărie.

31. Subiect al infracțiunii de tâlhărie poate fi orice persoană fizică responsabilă care a atins vârsta răspunderii penale.

32. Victima este proprietarul, posesorul ori deținătorul bunurilor, precum și persoana asupra căreia este exercitat atacul.

33. Sub aspect teoretico-juridic, infracțiunea de tâlhărie în varianta calificată analizată presupune existența cumulativă a unui atac violent asupra persoanei, exercitat în scopul

sustragerii bunurilor, violență care este obiectiv aptă să pună în pericol viața sau sănătatea victimei, fiind realizată inclusiv prin folosirea unor obiecte utilizate în calitate de armă și soldată cu vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății. Aceste elemente conferă faptei un grad de pericol social deosebit de ridicat, justificând încadrarea în forma agravată a infracțiunii de tâlhărie.

34. Instanța apreciază că totalitatea probelor administrate în cauză, analizate atât separat, cât și în coroborare, demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil că inculpatul Gaiducenco Artiom a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.188 alin.(3) lit. c) Cod penal, iar susținerile acestuia potrivit cărora nu ar fi urmărit sustragerea bunurilor, ci doar recuperarea unei pretinse datorii, reprezintă o versiune de apărare menită să diminueze răspunderea penală, fiind infirmată de ansamblul probator administrat în cauză.

35. Sub aspectul obiectului juridic al infracțiunii, instanța constată că acțiunile inculpatului au adus atingere concomitent atât relațiilor sociale privind patrimoniul victimei, cât și celor privind viața și sănătatea acesteia. Această concluzie rezultă din declarațiile succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi, care a confirmat existența în locuința a sumelor de 50 000 lei și 5000 euro, lipsa acestora după comiterea infracțiunii, precum și din însăși declarațiile inculpatului, care a recunoscut că, după suprimarea victimei, a căutat bani în locuință și și-a însușit aproximativ 50 000 lei, bani pe care ulterior i-a folosit pentru achitarea transportului, chiriei, serviciilor de tatuaj și altor cheltuieli personale.

36. Referitor la latura obiectivă, instanța constată că este pe deplin demonstrată existența unui atac violent asupra persoanei în scopul sustragerii bunurilor. Astfel, inculpatul însuși a recunoscut că, după ce a pătruns în locuința victimei, a exercitat asupra acesteia acte de violență, constând în comprimarea gâtului până la încetarea oricărei rezistențe, ulterior legând victima cu o funie prin utilizarea unei tehnici însușite în timpul serviciului militar. După imobilizarea victimei, inculpatul a început căutarea bunurilor de valoare în locuință, a sustras suma de bani găsită într-o geantă și, înainte de a părăsi locul faptei, a aruncat telefonul victimei într-un vas cu apă pentru a împiedica alertarea autorităților ori identificarea rapidă a infracțiunii.

37. Prin urmare, chiar propriile declarații ale inculpatului demonstrează că actele de violență au precedat activitatea de căutare și însușire a bunurilor, ceea ce confirmă existența raportului funcțional dintre atac și sustragerea patrimoniului, specific infracțiunii de tâlhărie.

38. Versiunea inculpatului potrivit căreia s-a deplasat exclusiv pentru recuperarea unei datorii nu poate fi reținută de instanță. În primul rând, suma pretinsă de inculpat era de aproximativ 600-700 lei, fapt confirmat inclusiv de declarațiile succesorului părții vătămate și ale martorilor Morozova Elena și Vasin Alexandr, care au relatat existența

unui conflict anterior privind plata unor lucrări executate de inculpat. Cu toate acestea, inculpatul a recunoscut că și-a însușit aproximativ 50 000 lei, adică o sumă de peste șaptezeci de ori mai mare decât presupusa creanță invocată.

39. Mai mult, acesta nu s-a limitat la pretinsa recuperare a unei datorii, ci a început să caute bani în întreaga locuință, iar potrivit declarațiilor succesorului părții vătămate, în casă au fost constatate sertare răvășite, lipsa genții în care victima păstra banii și dispariția sumei de 5000 euro.

40. Aceste împrejurări demonstrează că scopul urmărit de inculpat nu era recuperarea unei creanțe, ci însușirea tuturor valorilor patrimoniale pe care le putea identifica. Instanța reține că existența scopului de sustragere rezultă și din conduita inculpatului ulterioară comiterii infracțiunii.

41. Astfel, imediat după faptă, acesta a părăsit localitatea, a traversat regiunea transnistreană, și-a procurat o cartelă SIM nouă, a închiriat locuințe în municipiul Chișinău, a efectuat cheltuieli importante într-un interval foarte scurt de timp și a achitat în numerar taxiul, chiria și alte servicii.

42. Aceste împrejurări sunt confirmate de declarațiile martorului Stanilevici Serghei, care a transportat inculpatul din Caragaș până în Chișinău, precum și de declarațiile martorului Lungu Chiril, care a confirmat că inculpatul, la doar câteva zile după comiterea faptei, a achitat în numerar avansul pentru efectuarea unui tatuaj.

43. Folosirea imediată a sumelor de bani obținute în urma infracțiunii reprezintă un argument suplimentar că acestea proveneau din activitatea infracțională.

44. Instanța apreciază critic declarațiile inculpatului potrivit cărora din locuința victimei ar fi sustras exclusiv suma de aproximativ 50 000 lei, fără a-și însuși și suma de 5000 euro, considerând că acestea reprezintă o modalitate de diminuare a propriei răspunderi penale și civile.

45. În primul rând, însăși declarațiile inculpatului confirmă existența elementului material al infracțiunii de tâlhărie, acesta recunoscând că, după neutralizarea victimei, a început să caute bani în locuință, a identificat o geantă în care se aflau aproximativ 50 000 lei și și-a însușit întreaga sumă, deși aceasta depășea cu mult pretinsa datorie de aproximativ 600–700 lei pe care susține că urmărea să o recupereze.

46. Această împrejurare demonstrează că scopul inculpatului nu era recuperarea unei creanțe pretinse, ci însușirea tuturor valorilor patrimoniale identificate în locuință.

47. Totodată, declarațiile succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi sunt consecvente și credibile, aceasta arătând că, în ziua anterioară decesului, victima i-a comunicat telefonic că deține în locuință suma de 50 000 lei. De asemenea, dânsa a declarat că avea cunoștință și despre existența sumei de 5000 euro, cunoscând inclusiv faptul că victima păstra economii în locuință, fără ca după comiterea infracțiunii aceste

sume să mai fie găsite.

48. Aceste declarații se coroborează cu cele ale martorului Vasin Alexandr, care a confirmat că partea vătămată păstra mijloace bănești într-o geantă neagră, precum și cu declarațiile martorului Morozova Elena, care a arătat că victima dispunea de resurse financiare importante, destinate inclusiv tratamentului stomatologic.

49. Instanța reține că niciunul dintre acești martori nu are vreun interes procesual în agravarea situației inculpatului, iar declarațiile lor sunt concordante și se completează reciproc.

50. Totodată, instanța observă că susținerea inculpatului potrivit căreia în geantă s-ar fi aflat exclusiv lei moldovenești nu este susținută de niciun mijloc de probă obiectiv, reprezentând exclusiv propria sa versiune asupra faptelor.

51. În același timp, faptul că suma de 5000 euro nu a fost identificată ulterior nici în locuința victimei și nici printre bunurile rămase ale acesteia constituie un indiciu suplimentar că aceste mijloace bănești au dispărut concomitent cu comiterea atacului tâlhăresc.

52. Instanța reține că imposibilitatea recuperării integrale a bunurilor sustrate nu exclude existența acestora și nici însușirea lor de către autor, atât timp cât existența lor anterioară este demonstrată printr-un ansamblu de probe concordante și credibile.

53. Prin urmare, apreciind probele în ansamblul lor, conform principiului liberei aprecieri a probelor, instanța constată că declarațiile inculpatului referitoare la pretinsa sustragere exclusivă a sumei de 50 000 lei sunt parțial neveridice și constituie o strategie de apărare menită să diminueze întinderea prejudiciului cauzat victimei. În schimb, declarațiile succesorului părții vătămate, coroborate cu declarațiile martorilor, împrejurările obiective ale cauzei și conduita ulterioară a inculpatului, demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil că, în cadrul aceluiași atac tâlhăresc, acesta și-a însușit atât suma de 50 000 lei, cât și suma de 5000 euro, cauzând părții vătămate un prejudiciu material total în cuantumul reținut în actul de învinuire.

54. În ceea ce privește violența periculoasă pentru viață, aceasta este demonstrată în mod incontestabil prin Raportul de expertiză medico-legală nr.202603C0321. Expertiza stabilește că victima a prezentat asfixie mecanică prin comprimarea gâtului cu un laț, traumă cranio-cerebrală gravă și multiple leziuni traumatice produse prin acțiunea unor corpuri contondente. Concluziile expertului demonstrează că leziunile produse prin strangulare constituie vătămare gravă a integrității corporale și au determinat decesul victimei, iar traumatismul cranio-cerebral, de asemenea calificat drept vătămare gravă, a fost produs anterior decesului prin acțiunea unuia sau mai multor corpuri contondente. Prin urmare, sunt pe deplin întrunite cerințele legale privind exercitarea unei violențe periculoase pentru viață.

55. Totodată, traumatismul cranio-cerebral grav demonstrează folosirea unui corp contondent dur apt să producă leziuni incompatibile cu viața.
56. Instanța apreciază ca necredibilă afirmația inculpatului potrivit căreia toate leziunile craniene ar fi fost provocate exclusiv prin căderea victimei. Această apărare este contrazisă de concluziile expertizei medico-legale, care stabilește existența unei plăgi contuze, excoriații, echimoze multiple, hemoragii pericraniene, hemoragii subarahnoidiene și focare de contuzie cerebrală produse prin acțiunea unuia sau mai multor corpuri contondente, iar nu prin simpla cădere la podea.
57. Instanța apreciază ca neîntemeiată poziția apărării și a inculpatului potrivit căreia acesta ar fi exercitat asupra victimei exclusiv acte de strangulare, iar celelalte leziuni corporale constatate la examinarea medico-legală ar fi fost produse în alte împrejurări sau prin căderea victimei.
58. Această versiune este infirmată în mod direct de concluziile Raportului de expertiză judiciară medico-legală nr.202603C0321 din 02.04.2026, care reprezintă un mijloc de probă obiectiv, întocmit de specialiști în baza examinării cadavrului și a investigațiilor histologice.
59. Astfel, expertul medico-legal a stabilit că victima a prezentat trei categorii distincte de leziuni corporale, fiecare având un mecanism propriu de producere și fiind rezultatul unor acțiuni traumatice diferite.
60. Prima categorie de leziuni este reprezentată de asfixia mecanică prin comprimarea gâtului cu un laț, care a constituit cauza directă a decesului. Expertiza a stabilit existența excoriației circulare la nivelul gâtului, hemoragiilor în țesuturile moi ale gâtului și laringelui, precum și semnelor generale de asfixie, concluzionând că aceste leziuni au fost produse intra vital, cu aproximativ 0-30 minute înainte de deces, prin comprimarea progresivă a formațiunilor aeriene și neurovasculare ale gâtului.
61. A doua categorie de leziuni este reprezentată de traumatismul cranio-cerebral închis, manifestat prin plagă contuză și excoriație frontală, excoriații și echimoză la rădăcina nasului, echimoze periorbitale bilaterale, hemoragii în țesuturile moi pericraniene, hemoragii subarahnoidiene și focare de contuzie la nivelul trunchiului cerebral.
62. Expertul a concluzionat expres că aceste leziuni au fost produse prin acțiunea traumatică a unuia sau mai multor corpuri contondente dure, iar nu prin simpla cădere a victimei.
63. Totodată, expertiza stabilește că aceste leziuni au fost produse intra vital, în același interval temporal de aproximativ 0-30 minute anterior decesului, fiind contemporane mecanismului de strangulare. Prin urmare, concluziile expertului exclud ipoteza potrivit căreia traumatismul cranio-cerebral ar fi fost produs ulterior decesului ori într-un moment

diferit.

64. Mai mult decât atât, expertul nu atribuie aceste leziuni mecanismului de cădere, ci acțiunii unuia sau mai multor corpuri contondente dure, ceea ce presupune existența unei agresiuni distincte exercitate asupra victimei.

65. A treia categorie de leziuni este reprezentată de hemoragiile din profunzimea țesuturilor moi ale spatelui, pe care expertiza le atribuie, de asemenea, acțiunii traumatice a unuia sau mai multor corpuri contondente dure, prin mecanism de lovire și compresiune. Și aceste leziuni au fost produse intra vital, în același interval temporal de aproximativ 0-30 minute înainte de deces.

66. Prin urmare, toate cele trei categorii de leziuni au fost produse în cadrul aceleiași episod infracțional și în aceeași succesiune temporală imediat anterioară decesului.

67. Instanța reține că expertiza medico-legală nu identifică existența unor leziuni vechi și nici nu stabilește existența unor traumatisme produse într-un alt context factual. Dimpotrivă, toate leziunile sunt apreciate ca fiind recente, intra vitale și produse într-un interval temporal comun, ceea ce demonstrează că ele aparțin aceleiași mecanism infracțional.

68. Totodată, instanța observă că însuși inculpatul nu oferă o explicație coerentă privind proveniența acestor traumatisme. Acesta afirmă că este posibil ca leziunile craniene să fi fost produse prin căderea victimei după strangulare, însă această afirmație reprezintă o simplă presupunere personală, nefiind susținută de nicio probă obiectivă și fiind contrazisă de concluziile expertului. Or, dacă leziunile ar fi fost rezultatul exclusiv al unei căderi accidentale, expertiza medico-legală ar fi indicat un asemenea mecanism de producere.

69. În schimb, concluzia categorică a expertului este că traumatismul cranio-cerebral și leziunile spatelui au fost produse prin acțiunea traumatică a unuia sau mai multor corpuri contondente, ceea ce exclude caracterul accidental al acestora.

70. Instanța acordă o valoare probatorie superioară concluziilor expertizei medico-legale, întrucât acestea sunt fundamentate pe examinarea directă a cadavrului, pe modificările anatomopatologice constatate și pe investigațiile histologice, fiind formulate în baza unor cunoștințe științifice de specialitate, în timp ce explicațiile inculpatului reprezintă simple afirmații defensive, lipsite de suport probator. Mai mult, poziția inculpatului este incompatibilă și cu celelalte probe administrate în cauză.

71. În consecință, instanța constată că ansamblul probelor demonstrează fără echivoc că inculpatul nu s-a limitat la actul de strangulare, ci a exercitat asupra victimei și alte acte de violență, concretizate în aplicarea unor lovituri cu unul sau mai multe corpuri contondente în regiunea capului și a spatelui, toate aceste leziuni fiind produse în același interval temporal, în cadrul aceleiași agresiuni și anterior survenirii decesului.

72. Prin urmare, apărarea formulată în acest sens este lipsită de suport probator și este infirmată de concluziile obiective ale raportului de expertiză medico-legală și de întregul material probator administrat în cauză.

73. În ceea ce privește latura subiectivă, instanța reține existența intenției directe. Or, inculpatul s-a deplasat la domiciliul victimei cunoscând că aceasta locuia singură, că era o persoană foarte în vârstă și vulnerabilă și că anterior existase un conflict patrimonial între ei. După neutralizarea completă a victimei, acesta nu a solicitat ajutor medical și nici nu a părăsit imediat locul faptei, ci a început sistematic căutarea banilor, și-a însușit valorile identificate, a distrus posibilitatea victimei de a solicita ajutor prin aruncarea telefonului în apă, a încuiat locuința și a fugit de la locul infracțiunii. Aceste acțiuni succesive demonstrează existența unui plan infracțional orientat spre însușirea bunurilor și exclud caracterul spontan al faptei.

74. Instanța apreciază că ansamblul probator administrat – declarațiile succesorului părții vătămate, declarațiile martorilor Morozova Elena, Vasin Alexandr, Stanilevici Serghei și Lungu Chiril, procesele-verbale de recunoaștere, cercetarea la fața locului, examinarea obiectelor ridicate, corpurile delictate, raportul de expertiză medico-legală, precum și propriile declarații ale inculpatului – formează un sistem probator coerent, complet și convergent, care demonstrează fără echivoc că Gaiducenco Artiom a săvârșit un atac violent asupra victimei în scopul sustragerii bunurilor acesteia, atac însoțit de violență periculoasă pentru viață, prin folosirea unor obiecte utilizate în calitate de armă și soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății victimei, întrunind astfel toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.188 alin.(3) lit. c) Cod penal.

75. Pe de altă parte, argumentul acuzării privind existența deosebitei cruzimi în cazul infracțiunii de tâlhărie este discutabil și, în opinia instanței, nu poate fi reținut în lipsa unor probe care să demonstreze că inculpatul a urmărit provocarea unor suferințe deosebite victimei, distinct de violența necesară realizării atacului.

76. În dreptul penal al Republicii Moldova, noțiunea de „deosebită cruzime” are un conținut juridic autonom și nu se confundă cu simpla intensitate a violenței.

77. Instanța nu poate reține argumentul acuzării potrivit căruia infracțiunea de tâlhărie ar fi fost săvârșită cu deosebită cruzime. Potrivit doctrinei penale și practicii judiciare constante, deosebita cruzime presupune nu doar exercitarea unor acte de violență de o intensitate ridicată, ci provocarea intenționată victimei a unor suferințe fizice sau psihice ieșite din comun, inutile pentru realizarea scopului infracțional, prin modalități care denotă o brutalitate excesivă, lipsă totală de compasiune și dorința de a prelungi ori amplifica chinurile victimei.

78. Prin urmare, nu orice violență periculoasă pentru viață sau sănătate echivalează cu

deosebita cruzime. Dacă s-ar admite contrariul, orice tâlhărie însoțită de violență gravă sau orice omor comis prin lovituri repetate ar fi calificat automat ca fiind săvârșit cu deosebită cruzime, ceea ce ar lipsi această circumstanță de orice conținut juridic distinct.

79. În cauza de față, din raportul de expertiză medico-legală rezultă că victima a suferit un traumatism cranio-cerebral grav, leziuni în regiunea spatelui și asfixie mecanică prin strangulare (ultima constituind cauza decesului victimei). Expertiza stabilește mecanismul producerii leziunilor și cauza decesului, însă nu conține concluzii din care să rezulte că victimei i-au fost provocate în mod intenționat suferințe suplimentare, inutile pentru realizarea atacului sau a sustragerii bunurilor.

80. De asemenea, nu există probe că inculpatul ar fi torturat victima, ar fi prelungit deliberat agonia acesteia, ar fi aplicat acte de violență succesive după neutralizarea rezistenței sau ar fi urmărit sporirea durerilor victimei din motive de sadism ori răzbunare.

81. Tot astfel, existența mai multor leziuni corporale nu constituie automat dovada deosebitei cruzimi. Expertiza medico-legală stabilește existența unui traumatism cranio-cerebral și a unor leziuni la nivelul spatelui, însă acestea sunt explicabile prin violența exercitată în vederea neutralizării victimei și nu demonstrează că inculpatul ar fi urmărit producerea unor suferințe suplimentare independente de scopul infracțional.

82. Instanța reține că elementele de fapt constatate în cauză caracterizează violența necesară realizării infracțiunii de tâlhărie și, ulterior, a omorului, însă acestea sunt deja valorificate de legiuitor prin elementele constitutive ale infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv prin calificarea tâlhăriei ca fiind însoțită de violență periculoasă pentru viață și sănătate și prin reținerea infracțiunii de omor. O nouă calificare a aceluiași împrejurări drept manifestare a deosebitei cruzimi ar conduce la o dublă valorificare juridică a aceluiași elemente de fapt, contrar principiului non bis in idem sub aspectul calificării juridice.

83. La calificarea acțiunilor făptuitorului, în baza art.188 alin.(3) lit. d) Cod penal, urmează a se ține seama că prin „deosebită cruzime” se va înțelege acțiunea sau inacțiunea intenționată a făptuitorului care are drept scop de a provoca victimei sau apropiaților acesteia o suferință suplimentară, de natură fizică sau psihică, mai gravă decât suferința ce ar deriva din violența primară prin care s-a consumat inițial infracțiunea (*pct.9 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor nr.23 din 28.06.2004*).

84. În lipsa unor probe obiective care să demonstreze că inculpatul a urmărit provocarea unor suferințe excepționale victimei, distincte de cele inerente violenței exercitate pentru comiterea tâlhăriei, instanța apreciază că susținerea acuzării privind săvârșirea faptei cu

deosebită cruzime rămâne una declarativă și nu este confirmată prin materialul probator administrat în cauză.

85. Pe de altă parte, cu referire la elementele constitutive ale infracțiunii de omor intenționat, instanța reține că obiectul juridic generic al infracțiunii îl constituie relațiile sociale privind ocrotirea vieții persoanei, iar în cazul omorului calificat acestea sunt afectate într-o formă agravată, datorită împrejurărilor expres prevăzute de lege. Obiectul material îl constituie corpul persoanei în viață asupra căreia este exercitată acțiunea de suprimare a vieții.

86. Sub aspectul laturii obiective, elementul material constă în orice acțiune sau inacțiune aptă să producă moartea unei persoane. Infracțiunea are caracter material, fiind consumată în momentul survenirii decesului victimei, între acțiunea făptuitorului și rezultatul produs trebuind să existe un raport de cauzalitate dovedit prin ansamblul probelor administrate, inclusiv prin concluziile expertizei medico-legale.

87. Sub aspectul laturii subiective, omorul calificat se săvârșește exclusiv cu intenție, directă sau indirectă. În cazul existenței unor circumstanțe agravante precum interesul material, scopul ascunderii altei infracțiuni ori motivele sadice, intenția este, de regulă, una directă, întrucât făptuitorul urmărește în mod conștient și deliberat suprimarea vieții victimei pentru realizarea scopului urmărit.

88. Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă care a împlinit vârsta răspunderii penale.

89. Referitor la omorul săvârșit din interes material, instanța explică faptul că, interesul material reprezintă unul dintre cele mai frecvente mobile ale omorului calificat și constă în existența unui folos patrimonial pe care făptuitorul urmărește să îl obțină prin suprimarea vieții victimei. Acest folos poate consta în dobândirea unor bunuri, bani, valori, drepturi patrimoniale sau în evitarea unor obligații patrimoniale.

90. Doctrina și practica judiciară relevă că interesul material nu presupune existența unei remunerații promise de o altă persoană și nici obținerea efectivă a avantajului urmărit. Este suficient ca mobilul determinant al omorului să fie obținerea unui folos patrimonial.

91. Caracterul determinant al interesului material trebuie stabilit prin analiza conduitei făptuitorului înainte, în timpul și după comiterea infracțiunii, fiind relevante pregătirea faptei, alegerea victimei, căutarea bunurilor după neutralizarea victimei, însușirea acestora și valorificarea lor ulterioară.

92. Omorul săvârșit profitând de starea de neputință cunoscută și evidentă a victimei, determinată de vârsta înaintată. Această circumstanță calificativă protejează persoanele care, din motive obiective, nu sunt capabile să opună o rezistență eficientă agresiunii ori să se apere în mod corespunzător. Starea de neputință poate fi determinată de vârsta

fragedă, vârsta înaintată, boală, handicap fizic sau psihic ori alte împrejurări care reduc semnificativ capacitatea victimei de apărare.

93. Pentru existența acestei circumstanțe sunt necesare cumulativ două condiții: starea de neputință să fie evidentă și reală; făptuitorul să fi cunoscut această stare și să fi profitat de ea la comiterea infracțiunii.

94. Nu este suficientă simpla existență a unei vârste înaintate. Instanța trebuie să constate că vulnerabilitatea victimei a fost exploatată conștient de autor, tocmai pentru a facilita realizarea agresiunii și a reduce posibilitatea de apărare.

95. Referitor la omorul săvârșit cu deosebită cruzime, instanța subliniază că deosebita cruzime reprezintă una dintre cele mai grave modalități de realizare a omorului și presupune provocarea victimei a unor suferințe fizice ori psihice excepționale, care depășesc intensitatea inerentă oricărei suprimări a vieții.

96. Doctrina penală arată că deosebita cruzime se caracterizează prin brutalitate excesivă, multiplicarea inutilă a actelor de violență, utilizarea unor metode deosebit de chinuitoare ori prelungirea deliberată a agoniei victimei.

97. Nu orice omor violent este comis cu deosebită cruzime. Existența unor lovituri multiple ori a unor leziuni grave nu este suficientă în sine. Instanța trebuie să stabilească faptul că autorul a acționat într-o manieră care a provocat victimei suferințe suplimentare, inutile pentru realizarea rezultatului letal. Această circumstanță se apreciază prin raportare la numărul și localizarea leziunilor, intensitatea agresiunii, durata acesteia, metodele utilizate, starea victimei și conduita făptuitorului pe parcursul agresiunii.

98. Motivul sadic constituie o circumstanță calificativă distinctă de deosebita cruzime. În timp ce deosebita cruzime caracterizează modalitatea obiectivă de executare a infracțiunii, motivul sadic privește mobilul psihologic al autorului. Există motive sadice atunci când făptuitorul obține satisfacție psihică, plăcere ori gratificare emoțională din provocarea durerilor, umilirii sau chinurilor victimei.

99. Prin urmare, simpla exercitare a unei violențe extreme nu demonstrează automat existența motivelor sadice. Este necesar ca probele să evidențieze că scopul făptuitorului nu era doar suprimarea vieții victimei, ci și producerea deliberată a unor suferințe pentru satisfacerea unor impulsuri de cruzime.

100. În lipsa unor asemenea probe, motivele sadice nu pot fi prezumate exclusiv din gravitatea violenței exercitate.

101. Omorul săvârșit cu scopul de a ascunde o altă infracțiune – această circumstanță calificativă există atunci când făptuitorul suprimă viața victimei pentru a împiedica descoperirea unei alte infracțiuni deja comise sau aflate în curs de comitere.

102. Scopul ascunderii trebuie să existe anterior producerii decesului și să constituie unul dintre motivele determinante ale acțiunii infracționale. Nu este necesar ca infracțiunea ce

se urmărește a fi ascunsă să fie consumată sau ca autorul să reușească efectiv împiedicarea descoperirii acesteia. Este suficient ca omorul să fi fost săvârșit pentru a elimina persoana care putea identifica autorul, pentru a înlătura rezistența victimei sau pentru a împiedica denunțarea infracțiunii.

103. În practica judiciară, această circumstanță este frecvent incidentă atunci când omorul este comis în legătură cu infracțiuni contra patrimoniului, iar victima este suprimată pentru a nu putea sesiza autoritățile ori identifica făptuitorul.

104. Analizând ansamblul probelor administrate în cauză, instanța constată că acțiunile inculpatului Gaiducenco Artiom întrunesc toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(2) lit. b), e), j) și k) Cod penal.

105. Obiectul juridic special al infracțiunii îl constituie relațiile sociale privind ocrotirea dreptului fundamental la viață al persoanei. În cauza dedusă judecății, această valoare socială a fost grav lezată prin suprimarea intenționată a vieții lui Andronati Nicolae. Faptul producerii rezultatului prejudiciabil este demonstrat prin Raportul de expertiză medico-legală nr.202603C0321, potrivit căruia moartea victimei a survenit în urma asfixiei mecanice prin comprimarea formațiunilor neurovasculare și aeriene ale gâtului cu un laț strâns progresiv sub acțiunea unei forțe externe.

106. Obiectul material al infracțiunii îl constituie corpul victimei Andronati Nicolae asupra căreia s-a exercitat acțiunea infracțională. Din raportul de expertiză medico-legală rezultă că asupra corpului victimei au fost constatate: excoriație circulară la nivelul gâtului cu hemoragii în țesuturile moi; traumatism cranio-cerebral închis; plagă contuză frontală; echimoze periorbitale; hemoragii subarahnoidiene; focare de contuzie cerebrală; hemoragii în musculatura spatelui. Toate aceste leziuni au fost produse intra vital, cu aproximativ 0-30 minute anterior decesului.

107. Instanța reține că însăși declarațiile inculpatului confirmă elementele esențiale ale acuzației. Acesta a recunoscut că, în dimineața zilei de 24.02.2026, s-a deplasat la domiciliul victimei Andronati Nicolae, a pătruns în locuință, a exercitat violență asupra acesteia prin comprimarea gâtului până când victima a încetat să se mai zbată, ulterior a legat-o folosind o tehnică înșușită în perioada serviciului militar, iar după neutralizarea acesteia a căutat bani în locuință, și-a înșușit aproximativ 50 000 lei, a aruncat telefonul mobil al victimei într-un vas cu apă pentru a împiedica alertarea autorităților, a încuiat locuința și a părăsit locul faptei.

108. Aceste împrejurări sunt confirmate și de concluziile Raportului de expertiză medico-legală nr.202603C0321, care stabilește că moartea victimei a survenit prin asfixie mecanică produsă prin comprimarea progresivă a formațiunilor aeriene și neurovasculare ale gâtului cu un laț, sub acțiunea unei forțe externe, mecanism care corespunde modalității de acțiune descrise chiar de inculpat.

109. Instanța apreciază că intenția directă de suprimare a vieții victimei rezultă atât din modalitatea concretă de executare a agresiunii, cât și din conduita ulterioară a inculpatului. Astfel, inculpatul nu s-a limitat la exercitarea unei violențe spontane, ci a imobilizat complet victima, i-a legat mâinile la spate și a confecționat un sistem de strangulare prin intermediul unui laț fixat între gât și mâinile victimei, astfel încât orice încercare de dezdoire a membrelor superioare conducea automat la comprimarea progresivă a gâtului.

110. Această modalitate de acțiune demonstrează nu numai conștientizarea caracterului letal al mecanismului utilizat, ci și urmărirea producerii inevitabile a decesului. De altfel, inculpatul a declarat că această tehnică îi era cunoscută din perioada serviciului militar, împrejurare care demonstrează că acesta cunoștea efectele letale ale unei asemenea metode de imobilizare și strangulare.

111. Mai mult, inculpatul însuși a recunoscut că, înainte de a părăsi locuința, victima nu mai prezenta semne de viață, fără însă a încerca acordarea vreunui ajutor ori solicitarea intervenției serviciilor medicale, împrejurare incompatibilă cu existența unei intenții exclusiv de intimidare sau imobilizare.

112. Instanța constată existența intenției directe. Aceasta rezultă din modalitatea concretă de acțiune. Inculpatul nu a exercitat o simplă agresiune spontană; a imobilizat complet victima; i-a legat mâinile la spate; a confecționat un sistem de strangulare progresivă; a lăsat victima în imposibilitatea de a se elibera; după neutralizarea acesteia a început căutarea banilor; a aruncat telefonul mobil în apă; a încuiat locuința și a fugit. Aceste acțiuni succesive demonstrează că inculpatul a prevăzut inevitabilitatea producerii decesului și a urmărit acest rezultat.

113. Instanța constată că mobilul determinant al omorului l-a constituit interesul material. Această concluzie rezultă din declarațiile inculpatului, care a recunoscut că după agresiune a căutat bani și și-a însușit aproximativ 50 000 lei; declarațiile succesorului părții vătămate privind existența în locuință a sumei de 50 000 lei și 5000 euro; declarațiile martorilor Morozova Elena și Vasin Alexandr privind faptul că victima dispunea de sume importante de bani; cheltuirea imediată de către inculpat a banilor sustrași, fapt confirmat atât prin propriile declarații, cât și prin declarațiile martorilor Stanilevici Serghei și Lungu Chiril.

114. Instanța apreciază că este lipsită de credibilitate apărarea potrivit căreia inculpatul urmărea doar recuperarea unei datorii de aproximativ 600 lei, în condițiile în care acesta și-a însușit o sumă de aproximativ 50 000 lei și a continuat căutarea altor bunuri în locuință.

115. Referitor la profitarea de starea de neputință determinată de vârsta înaintată, instanța reține că victima avea 90 ani. Acest fapt este confirmat prin actele de identitate aflate la

dosar și prin declarațiile succesorului părții vătămate.

116. Totodată, martorii Morozova Elena și Vasin Alexandr au confirmat că victima locuia singură și avea nevoie permanentă de ajutor pentru activitățile gospodărești.

117. Inculpatul îl cunoștea personal pe Andronati Nicolae încă din anul 2025, efectuând lucrări la domiciliul acestuia. Prin urmare, inculpatul cunoștea în mod cert vârsta victimei; starea fizică precară; imposibilitatea acesteia de a opune rezistență. Afirmatia inculpatului potrivit căreia ar fi apreciat că victima avea doar 60-65 ani este contrazisă de împrejurările obiective ale cauzei și este vădit neverosimilă.

118. Prin urmare, instanța concluzionează că inculpatul a profitat conștient de vulnerabilitatea evidentă a victimei.

119. Referitor la scopul ascunderii altei infracțiuni, instanța constată că omorul a fost comis pentru ascunderea infracțiunii de tâlhărie. Această concluzie rezultă din succesiunea logică a acțiunilor inculpatului. Or, după exercitarea violențelor victima a fost imobilizată; inculpatul a căutat banii; a sustras mijloacele bănești; a aruncat telefonul victimei în apă; a încuiat locuința și a fugit.

120. Victima îl cunoștea personal pe inculpat. Între cei doi existase anterior un conflict privind plata unor lucrări. În aceste condiții, inculpatul cunoștea că victima îl putea identifica imediat ca autor al tâlhăriei. Prin urmare, suprimarea vieții victimei a constituit modalitatea prin care inculpatul a eliminat posibilitatea denunțării și identificării sale.

121. Referitor la deosebita cruzime, instanța apreciază că această circumstanță calificativă este demonstrată. Modalitatea de executare a agresiunii relevă o brutalitate ieșită din comun. Victima nu a fost ucisă instantaneu. Inculpatul a creat un mecanism de strangulare progresivă prin fixarea lațului între gât și mâinile legate la spate. Acest mecanism determina comprimarea progresivă a gâtului la fiecare încercare instinctivă a victimei de a-și mișca mâinile. Victima a fost astfel supusă unei agonii progresive, conștientizând imposibilitatea de a se salva. În același timp, expertiza medico-legală stabilește existența traumatismului cranio-cerebral grav și a leziunilor traumatiche ale spatelui, produse anterior decesului. Prin urmare, victima a fost supusă unor acte succesive de violență înainte de survenirea morții.

122. Ansamblul acestor împrejurări demonstrează că modalitatea concretă de suprimare a vieții depășește intensitatea inerentă oricărui omor și întrunește cerințele legale ale deosebitei cruzimi.

123. Prin urmare, instanța constată că ansamblul probelor administrate demonstrează dincolo de orice dubiu rezonabil existența tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de omor intenționat prevăzute de art.145 alin.(2) lit. b), e), j) și k) Cod penal.

124. Cu privire la circumstanța calificativă „din motive sadice”, instanța apreciază că, deși din probatoriul administrat rezultă că omorul a fost săvârșit cu deosebită cruzime, nu

sunt întrunite elementele necesare pentru reținerea circumstanței calificative – omorul săvârșit din motive sadice.

125. Potrivit doctrinei dreptului penal, motivul sadic reprezintă un mobil psihologic specific, constând în dorința făptuitorului de a provoca victimei suferințe fizice ori psihice intense pentru propria satisfacție, plăcere sau gratificare emoțională. Prin urmare, sadismul caracterizează mobilul infracțiunii și presupune că provocarea durerii constituie un scop în sine pentru autor, independent de rezultatul urmărit prin infracțiune.

126. În schimb, deosebita cruzime caracterizează modalitatea obiectivă de executare a infracțiunii și privește felul în care a fost suprimată viața victimei, fără a implica în mod necesar existența unui mobil sadic. Rezultă că existența unei modalități deosebit de violente de comitere a omorului nu conduce automat la concluzia existenței motivelor sadice.

127. În cauza de față, din ansamblul probelor administrate rezultă că inculpatul s-a deplasat la domiciliul victimei cu scopul obținerii unui folos patrimonial, iar ulterior, pentru a-și asigura reușita atacului tâlhăresc și pentru a împiedica identificarea sa de către victimă, a exercitat asupra acesteia acte de violență care au culminat cu suprimarea vieții.

128. Mobilul determinant al conduitei inculpatului rezultă fără echivoc din propriile sale declarații, din declarațiile martorilor și din celelalte mijloace de probă administrate, fiind reprezentat de interesul material și de scopul ascunderii infracțiunii de tâlhărie.

129. Niciun mijloc de probă administrat în cauză nu demonstrează că inculpatul ar fi urmărit provocarea durerii victimei pentru propria satisfacție ori că ar fi manifestat plăcere față de suferințele acesteia.

130. Totodată, raportul de expertiză medico-legală stabilește mecanismul producerii leziunilor, cauza decesului și succesiunea acestora, însă nu oferă date din care să rezulte că inculpatul ar fi prelungit în mod deliberat agonia victimei pentru satisfacerea unor impulsuri sadice.

131. De asemenea, nu rezultă din probatoriu că inculpatul ar fi exercitat acte de violență inutile pentru realizarea scopului infracțional, că ar fi continuat agresiunea după atingerea rezultatului urmărit ori că ar fi manifestat o atitudine de delectare față de suferințele victimei.

132. Dimpotrivă, succesiunea acțiunilor inculpatului relevă că, imediat după neutralizarea victimei, acesta a trecut la căutarea bunurilor, și-a însușit mijloacele bănești, a aruncat telefonul victimei într-un recipient cu apă pentru a împiedica alertarea autorităților, a încuiat locuința și a părăsit locul faptei.

133. Aceste împrejurări demonstrează că violența exercitată a constituit un mijloc pentru realizarea scopului patrimonial și pentru ascunderea infracțiunii de tâlhărie, iar nu expresia unei dorințe de a provoca victimei suferințe pentru satisfacerea unor impulsuri

sadice.

134. Instanța reține că mobilul unei infracțiuni nu poate fi prezumat exclusiv din gravitatea violenței exercitate. În lipsa unor probe directe sau indirecte care să demonstreze existența unui asemenea mobil psihologic, reținerea circumstanței calificative „din motive sadice” ar echivala cu prezumarea vinovăției, contrar principiului legalității incriminării și principiului in dubio pro reo.

135. Mai mult, interpretarea contrară ar conduce la confundarea celor două circumstanțe calificative – deosebita cruzime și motivele sadice, lipsind de conținut juridic distinct dispozițiile art.145 alin.(2) lit. j) Cod penal. Or, legiuitorul a reglementat aceste circumstanțe separat tocmai deoarece ele au natură juridică diferită: prima privește modalitatea obiectivă de comitere a omorului, iar cea de-a doua privește mobilul subiectiv al autorului.

136. În consecință, instanța constată că, deși modalitatea de săvârșire a omorului justifică reținerea circumstanței calificative privind deosebita cruzime, probele administrate nu demonstrează, dincolo de orice dubiu rezonabil, existența unui mobil sadic în conduita inculpatului.

137. În ceea ce privește raportul dintre cele două infracțiuni, instanța reține că acestea nu se absorb reciproc și nu formează o unitate legală de infracțiune, întrucât protejează valori sociale distincte, respectiv patrimoniul și viața persoanei, iar elementele constitutive ale uneia nu se regăsesc în structura juridică a celeilalte.

138. Instanța constată că acțiunile de violență exercitate în scopul sustragerii bunurilor au fost distincte de acțiunile ulterioare de suprimare a vieții victimei, acestea din urmă nefiind necesare pentru consumarea infracțiunii de tâlhărie și nefiind incluse în conținutul său constitutiv. Din probele administrate rezultă existența unei rezoluții infracționale suplimentare, orientate către omor, intervenită ulterior realizării sustragerii bunurilor și având o finalitate autonomă.

139. În acest context, instanța reține că sunt incidente dispozițiile privind concursul real de infracțiuni, întrucât inculpatul a săvârșit două infracțiuni distincte, prin acțiuni separate, chiar dacă acestea au fost comise în aceeași împrejurare de fapt și în interval temporal apropiat.

140. În conformitate cu explicațiile constante ale Plenului Curții Supreme de Justiție privind practica judiciară în cauzele despre infracțiunile contra patrimoniului și omor: „Dacă în timpul atacului tâlhăresc făptuitorul lipsește de viață cu intenție (directă sau indirectă) victima, acțiunile lui depășesc cadrul infracțiunii de tâlhărie și urmează a fi calificate conform regulilor concursului real de infracțiuni, în baza art.188 și art.145 Cod penal.”

141. Astfel, instanța conchide că practica judiciară constantă și doctrina penală relevă că

în ipoteza în care, ulterior săvârșirii unei tâlhării, făptuitorul suprimă viața victimei fie pentru a înlătura martorul, fie pentru a ascunde urmele infracțiunii sau din alte motive, faptele nu se absorb, ci formează concurs real de infracțiuni, întrucât omorul excede conținutului constitutiv al tâlhăriei și aduce atingere unei valori sociale distincte.

142. La fel, instanța apreciază că, capacitatea psihică a inculpatului Gaiducenco Artiom au fost evaluate în mod științific prin Raportul de expertiză judiciară psihiatrică nr.202635A0184 din 31.03.2026, ale cărui concluzii instanța le reține ca fiind sigure și fundamentate. Astfel, s-a stabilit cu certitudine că Gaiducenco Artiom actualmente nu prezintă dereglări psihice și nu suferă de o maladie psihică cronică. Conform stării sale psihice, acesta are deplină capacitate de prevedere și deliberare a acțiunilor sale. La momentul comiterii acțiunilor incriminate (24.02.2026), inculpatul nu suferea de nicio maladie psihică cronică sau temporară și nu prezenta dereglări psihice, ceea ce înseamnă că a acționat cu discernământ. Experții judiciari psihiatri au pledat în mod neechivoc ca sus-numitul să fie recunoscut responsabil de faptele penale imputate, concluzionând că acesta este apt de a acționa cu discernământ, nu prezintă un pericol neuro-psihic pentru societate și nu necesită măsuri de siguranță sau tratament medical prin constrângere într-o instituție psihiatrică.

143. În concluzia celor enunțate, în speța dedusă judecății, instanța a stabilit vinovăția inculpatului dincolo de orice îndoială rezonabilă, iar în consecință, va emite o sentință de condamnare în privința acestuia.

144. Or, din probele cercetate, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării, conform propriei convingeri, formate în rezultatul examinării sub toate aspectele, în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanța de judecată constată vinovăția inculpatului Gaiducenco Artiom pe deplin dovedită și acțiunile lui se încadrează în baza art.188 alin.(3) lit. c) Cod penal – tâlhăria și art.145 alin.(2) lit. b), e), j), k) Cod penal – omorul intenționat, după semnele calificative – atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă și cu vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății și omorul unei persoane săvârșit din interes material, profitând de starea de neputință cunoscută și evidentă a victimei, care se datorează vârstei înaintate, cu deosebită cruzime și cu scopul de a ascunde o altă infracțiune.

145. Cu privire la individualizarea pedepsei, potrivit art.75 alin.(1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a codului penal.

146. Astfel, pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă,

legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

147. Instanța mai relevă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

148. De altfel, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât și de alte persoane.

149. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

150. De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

151. Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

152. Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

153. Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

154. Mai mult decât atât, pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune.

155. La modul concret, instanța reține că infracțiunea prevăzută de art.188 alin.(3) Cod penal, se pedepsește cu închisoare de la 10 la 12 ani.

156. Totodată, se mai constată că infracțiunea prevăzută de art.145 alin.(2) Cod penal, se pedepsește cu închisoare de la 15 la 20 ani sau cu detențiune pe viață.

157. Instanța mai notează că la stabilirea pedepsei, va ține cont de criteriile generale de

individualizare a pedepsei stipulate la art.75 Cod penal, și anume, de limitele speciale ale pedepselor prevăzute, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, care se califică în baza art.16 alin.(4) și (6) Cod penal, una ca infracțiune gravă și alta ca excepțional de gravă, de forma vinovăției comiterii acestora – prin intenție, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de circumstanțele cauzei legate de scopul și motivele faptei, de comportamentul inculpatului în timpul și după consumarea infracțiunilor.

158. În speță, reieșind din materialele cauzei, se reține că inculpatul Gaiducenco Artiom este în vârstă de 31 de ani, este apatrid, este văduv, are la întreținere doi copii minori, nu este angajat în câmpul muncii, fără antecedente penale, se află la evidență la medicul narcolog, iar la locul de trai se caracterizează satisfăcător.

159. În conformitate cu prevederile art.76 Cod penal, instanța de judecată nu a reținut nici o circumstanță atenuată în privința inculpatului.

160. Pe de altă parte, drept circumstanță agravantă prevăzută expres de art.77 Cod penal, instanța a reținut în sarcina inculpatului ca fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, provocată de consumarea alcoolului.

161. Instanța de judecată mai remarcă faptul că principalele elemente de care judecătorul, trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.62-71 Cod penal, sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

162. Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei s-au valorificat anume în această ordine, fiindu-i stabilit inculpatului corect termenul de pedeapsă în quantumul nominalizat în dispozitivul sentinței.

163. La caz, instanța de judecată, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul său în viața socială, precum și cel înainte și după săvârșirea infracțiunilor incriminate, consideră că inculpatului urmează a-i fi aplicată o pedeapsă după cum urmează:

- în baza art.188 alin.(3) lit. c) Cod penal – închisoare pe un termen de 11 ani;
- în baza art.145 alin.(2) lit. b), e), j), k) Cod penal – închisoare pe un termen de 17 ani.

164. În conformitate cu prevederile art.84 Cod penal, dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care nu au atins vârsta de 18 ani și a persoanelor care au atins

vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care nu au mai fost condamnate - pe un termen nu mai mare de 12 ani și 6 luni. În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni ușoare și/sau mai puțin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită și prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

165. Astfel, pentru concursul de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor stabilite, instanța îi va aplica inculpatului pedeapsa definitivă sub formă de 23 ani de închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

166. Prin urmare, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

167. Instanța apreciază că doar aplicarea unei pedepse privative de libertate de lungă durată poate asigura realizarea scopurilor pedepsei penale. Gravitatea excepțională a faptelor, pluralitatea infracțiunilor, consecința ireversibilă produsă – pierderea vieții unei persoane în vârstă – precum și modul de comitere, justifică necesitatea unei sancțiuni ferme.

168. Instanța reține că o pedeapsă mai blândă nu ar reflecta în mod adecvat gravitatea concretă a faptelor și nici nu ar asigura realizarea funcției de prevenție generală, fiind de natură să diminueze încrederea societății în actul de justiție penală în raport cu infracțiuni de o asemenea violență extremă.

169. În același timp, pedeapsa de 23 de ani de închisoare este proporțională cu gravitatea cumulată a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, situându-se în interiorul limitelor legale și reflectând un just echilibru între necesitatea represiunii și exigențele individualizării judiciare.

170. Într-un alt context, în corespundere cu prevederile art.385 alin.(1) pct.15) Cod de procedură penală, instanța urmează să se expună în privința măsurii preventive ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

171. La fel, potrivit art.395 alin.(1) pct.5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătată dispoziția privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

172. Totodată, instanța relevă că, conform art.329 alin.(1) Cod de procedură penală, la judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

173. Instanța mai constată că, potrivit art.175 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală,

constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanță a executării sentinței.

174. Astfel, luând în considerație faptul că prin prezenta sentință, inculpatului Gaiducenco Artiom i-a fost aplicată pedeapsa privativă de libertate – închisoarea, instanța de judecată concluzionează că în privința acestuia este necesară menținerea măsurii preventive „arestarea preventivă”, în scopul asigurării de către instanță a executării sentinței.

175. Totodată, potrivit prevederilor art.88 alin.(3) Cod penal, timpul aflării persoanei sub arest preventiv până la judecarea cauzei se include în termenul închisorii, calculându-se o zi pentru o zi.

176. Reieșind din conținutul normelor precitate, instanța constată că din data de 03.03.2026 până la 20.07.2026, inculpatul Gaiducenco Artiom s-a aflat în stare de arest preventiv și, în corespundere cu prevederile art.185 Cod de procedură penală, această perioadă urmează a fi luată în calcul la includerea în termenul de pedeapsă sub formă de închisoare, urmând a fi computată în termenul de executare a pedepsei acestuia.

177. În conformitate cu prevederile art.385 alin.(1) pct.14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiuni privind cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

178. În conformitate cu art.227 Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

179. Potrivit art.229 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatul cu avocat care acordă asistența juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

180. Conform art.143 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

181. În speța dedusă judecătii, se atestă că acuzatorul de stat a solicitat încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în mărime totală de 9952 lei, suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară.

182. Prin urmare, raportând prevederile legale enunțate supra la circumstanțele cauzei, instanța consideră că cheltuielile de judecată în mărime de 9952 lei, suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare urmează a fi achitate de inculpatul Gaiducenco Artiom, or, având în vedere că la momentul derulării acțiunilor de urmărire penală, aceste cheltuieli au fost suportate de stat, iar procesul penal era guvernat de principiul prezumției nevinovăției și în situația în care, în cadrul cercetării judecătorești a fost dovedită pe deplin vinovăția inculpatului, ultimul urmează să recupereze cheltuielile judiciare suportate de stat.

183. Pe de altă parte, referitor la corpurile delict, instanța relevă că, potrivit art.162 alin.(1) pct.4) Cod de procedură penală, în cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delict. În acest caz, banii și alte valori dobândite pe cale criminală sau asupra cărora au fost îndreptate acțiunile criminale se restituie proprietarului sau, după caz, se trec în venitul statului.

184. Respectiv, instanța de judecată consideră necesar, în conformitate cu prevederile art.162 alin.(1) Cod de procedură penală, ca corpurile delict – mijloacele bănești (plicul nr.1), recunoscute în calitate de corp delict și anexate la dosar prin ordonanța din 09.03.2026 (Vol. I, f.d.241-242), după devenirea definitivă a sentinței – să fie restituiți succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi.

185. Pe de altă parte corpurile delict – geanta și obiectele personale ridicate de la inculpat (plicul nr.3), recunoscute în calitate de corp delict și anexate la dosar prin ordonanța din 09.03.2026 (Vol. I, f.d.241-242), după devenirea definitivă a sentinței – să fie restituiți inculpatului Gaiducenco Artiom.

186. Cu privire la latura civilă, instanța reține că, potrivit art.385 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă.

187. Astfel, prin ordonanța organului de urmărire penală din 26.02.2026, s-a admis cererea succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi de a fi recunoscută în calitate de parte civilă.

188. Ulterior, pe parcursul examinării cauzei în fond, partea civilă Andronati Kopteva Liubovi a depus acțiunea civilă în procesul penal și prin încheierea protocolară a instanței de judecată din 22.06.2026 s-a acceptat spre examinare acțiunea civilă depusă, iar

inculpatul Gaiducenco Artiom a fost recunoscut în calitate de parte civilmente responsabilă.

189. În motivarea acțiunii civile, partea civilă a indicat că acțiunile infracționale ale inculpatului au avut ca urmare directă decesul tatălui său, Andronati Nicolae, precum și depozitarea violentă de economiile deținute în locuință. Ca urmare a faptei penale, partea civilă a invocat existența unui prejudiciu material substanțial format din sumele sustrase și din cheltuielile logistice, de transport și de înmormântare suportate ulterior. Totodată, a invocat producerea unui prejudiciu moral evaluat prin prisma suferințelor psihice deosebit de grave, a stării de anxietate și a șocului emoțional sever declanșat de moartea violentă a părintelui său.

190. Prin cererea formulată, partea civilă a solicitat încasarea de la inculpat a următoarelor sume, justificate prin înscrisuri doveditoare (facturi și bonuri fiscale) anexate la dosar: cu titlu de prejudiciu material – suma totală de 80 407 lei și 5927,81 euro, care înglobează valoarea banilor sustrași (50 000 lei și 5000 euro), costurile serviciilor și articolelor funerare (30 407 lei), precum și cheltuielile de transport aviatice și cazare de urgență (927,81 euro).

191. Cu titlu de prejudiciu moral, a solicitat suma de 20 000 euro (sau echivalentul acesteia în moneda națională), determinată de intensitatea durerii sufletești și a traumelor psihologice nerezolvate generate de acțiunile inculpatului.

192. În drept, instanța constată că, în conformitate cu art.219 Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se întentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: 1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; 2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate; 3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală; 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale. Prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală, dacă el se exprimă în cheltuieli pentru tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia, înmormântarea părții vătămate, plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor și executarea contractului de depozit al bunurilor. La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic,

pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

193. Conform art.220 alin.(1), (2) și (3) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se soluționează în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementari. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept.

194. Potrivit prevederilor art.225 alin.(2) Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței de acuzare sau de aplicare a măsurilor de constrângere cu caracter medical, instanța soluționează și acțiunea civilă prin admiterea ei, totală sau parțială, ori prin respingere.

195. În conformitate cu art.387 alin.(1) Cod de procedură penală, odată cu soluționarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluționeze acțiunea civilă.

196. Cu privire la prejudiciul moral, în conformitate cu art.2036 Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. Reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege. Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacție echitabilă persoanei vătămate doar când aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat și persoana vătămată astfel va putea obține o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit. Dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor personale nepatrimoniale poate fi cesionat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

197. Conform art.2037 Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost

cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

198. La stabilirea mărimii compensației pentru prejudiciu moral, conform art.2036 și art.2037 Cod civil, precum și conform art.219 alin.(4) Cod de procedură penală, instanța de judecată ține cont de caracterul și gravitatea suferințelor fizice și psihice cauzate părții vătămate, suferințele morale și prin ce s-au manifestat acestea, urmează a fi proporțional în raport cu suferințele psihice suportate în urma producerii violenței de către inculpat asupra părții vătămate.

199. Instanța constată că reclamanta este fiica victimei decedate, având astfel un grad apropiat de rudenie, iar pierderea tatălui în condiții violente și brutale constituie, prin natura sa, o sursă certă de suferințe psihice profunde, durere morală și afectare a echilibrului emoțional.

200. De asemenea, instanța reține că fapta inculpatului prezintă un grad extrem de ridicat de gravitate, fiind vorba despre o infracțiune contra vieții săvârșită cu deosebită cruzime, în contextul unui atac patrimonial, împrejurări care amplifică intensitatea prejudiciului moral.

201. În același timp, instanța are obligația de a asigura un just echilibru între caracterul reparator al despăgubirii morale și principiul proporționalității, evitând atât subcompensarea suferinței, cât și transformarea despăgubirii într-o sancțiune excesivă de natură civilă.

202. Art.2037 alin.(3) Cod civil reglementează în termeni generali modul de cuantificare a prejudiciului moral. Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr.6 prevede că despăgubirea acordată pentru prejudiciul moral nu trebuie să fie vădit disproporționată cu sumele acordate de CtEDO în cazuri similare. Reprezintă cazuri similare acelea în care a fost comisă o abatere similară, iar hotărârea este pronunțată împotriva Republicii Moldova sau a unei țări cu o dezvoltare economică comparabilă cu cea a Republicii Moldova. În hotărârea Boboc ș.a. contra Moldovei, CtEDO a acordat la trei reclamanți suma totală de 50 000 de euro cu titlu de prejudiciu moral pentru omorârea soțului și, respectiv, fiului reclamanților de către colaboratorii statului. În hotărârea Timuș și Țăruș vs. Moldova, CtEDO a acordat suma totală de 50 000 de euro la doi reclamanți pentru omorârea fratelui de către reprezentanții statului. În hotărârea Ghimp ș.a. vs. Moldova, CtEDO a acordat la patru reclamanți suma totală de 60 000 de euro cu titlu de prejudiciu moral pentru decesul soțului și, respectiv a unei rude apropiate ca urmare a unei pretinse maltratări de către poliție. Acestea sunt cele mai mari despăgubiri morale acordate până

acum de CtEDO în cauzele moldovenești pentru încălcarea dreptului la viață. Aceste cauze pot fi comparate cu cauza dată.

203. Ținând cont de circumstanțele specifice ale cauzei, instanța apreciază că suma solicitată de partea civilă este întemeiată, urmând a fi admisă integral, suma de 400 000 lei fiind apreciată ca fiind echitabilă și proporțională cu jurisprudența națională în cauze similare (*a se vedea decizia Curții Supreme de Justiție nr.1ra-296/2024 din 04.12.2025*).

204. Drept urmare, instanța de judecată consideră că doar prin stabilirea pedepsei penale inculpatului, partea vătămată nu va fi satisfăcută pe deplin și nu i se vor compensa suferințele morale suportate de către acesta. Din acest motiv, inculpatul urmează a fi obligat de a achita o anumită sumă de bani părții civile, care a formulat acțiunea civilă în cadrul procesului penal.

205. Cu privire la prejudiciul material solicitat se reține că, în conformitate cu art.1998 alin.(1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

206. Din prevederile alineatului.(1) al art.2025 Cod civil se constată că, repararea prejudiciului se face în natură, prin restabilirea situației anterioare (transmiterea unui bun de același gen și de aceeași calitate, repararea bunului deteriorat etc.), iar dacă aceasta nu este cu puțință ori dacă persoana vătămată nu este interesată de repararea în natură, prin plata echivalentului bănesc (despăgubire), stabilit prin acordul părților sau, în lipsa unui asemenea acord, prin hotărâre judecătorească. Concomitent, din articolul 2024 al Codului civil, persoana care a reparat prejudiciul cauzat de o altă persoană are dreptul la o acțiune de regres împotriva acesteia în mărimea despăgubirii plătite persoanei vătămate dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

207. La fel, instanța argumentează că potrivit art.2036 alin.(1) și (2) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri, iar prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. Raționând prin prisma acestor texte de lege, instanța desprinde că condițiile exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal sunt: 1) infracțiunea să fi produs prejudiciul; 2) între infracțiunea săvârșită și prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate; 3) prejudiciul trebuie să fie cert; 4) prejudiciul să nu fi fost reparat; și 5) să existe manifestarea de voință a celui vătămat de a fi despăgubit.

208. Instanța reține că, potrivit materialelor cauzei, din locuința victimei au fost sustrate mijloace bănești în sumă de 50 000 lei și 5000 euro, fapt stabilit prin declarațiile martorilor, succesorului părții vătămate, coroborate cu mijloacele materiale de probă

administrare în cauză.

209. Instanța apreciază că aceste sume de bani au fost deținute de victimă și au fost însușite de inculpat în contextul comiterii infracțiunii de tâlhărie, existând o legătură causală directă între acțiunile ilicite ale inculpatului și prejudiciul patrimonial produs.

210. În consecință, instanța consideră întemeiată pretenția privind repararea prejudiciului material în partea referitoare la bunurile sustrate, aceasta urmând a fi admisă în întregime.

211. În ceea ce privește cheltuielile suportate pentru organizarea funeraliilor și serviciile funerare, în sumă totală de 30 407 lei, instanța constată că acestea reprezintă cheltuieli rezonabile, necesare și direct determinate de decesul victimei, fiind confirmate prin înscrisurile anexate la dosar. Aceste cheltuieli se circumscriu noțiunii de prejudiciu material cauzat prin infracțiune, întrucât constituie consecință directă și inevitabilă a faptei ilicite de omor.

212. Referitor la cheltuielile de transport și cazare în sumă de 927,81 euro, instanța reține că acestea au fost suportate în legătură cu decesul victimei și cu demersurile ulterioare generate de evenimentul infracțional. Acestea sunt dovedite prin înscrisuri și sunt apreciate ca fiind cheltuieli rezonabile și justificate în circumstanțele cauzei, având legătură causală cu fapta ilicită.

213. Prin urmare, instanța va admite integral pretențiile privind prejudiciul material, în cuantumul solicitat.

214. În concluzie, în conformitate cu prevederile art.art.162, 219, 225, 227, 229, 340, 384-389, 392-395, 397 și 402 Cod de procedură penală, instanța de judecată

HOTĂRĂȘTE:

Gaiducenco Artiom *****, născut la *****, se recunoaște vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.188 alin.(3) lit. c) Cod penal, se condamnă în baza acestei Legi și i se stabilește o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 11 (unsprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Gaiducenco Artiom *****, născut la *****, se recunoaște vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.145 alin.(2) lit. b), e), j), k) Cod penal, se condamnă în baza acestei Legi și i se stabilește o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 17 (șaptesprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Potrivit art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili lui **Gaiducenco Artiom** *****, născut la *****, pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 23 (douăzeci și trei) ani, cu executarea pedepsei conform art.72 alin.(3) Cod penal, în penitenciar de tip închis.

Termenul pedepsei cu închisoare în privința lui Gaiducenco Artiom, urmează a fi calculat începând cu data pronunțării prezentei sentințe – 20.07.2026, cu includerea în termenul de ispășire a pedepsei durată aflării în arest preventiv, pe perioada 03.03.2026 ora 17:00 până la 20.07.2026.

Măsura preventivă arestul preventiv, în privința lui **Gaiducenco Artiom *******, născut la *****, se menține în continuare, urmând a fi deținut până la intrarea sentinței în vigoare în Penitenciarul nr.13 mun. Chișinău.

Se încasează din contul inculpatului **Gaiducenco Artiom *******, născut la *****, în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în mărime totală de 9952 (nouă mii nouă sute cincizeci și doi) lei, suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară.

Corpurile delict – mijloacele bănești (plicul nr.1), recunoscute în calitate de corp delict și anexate la dosar prin ordonanța din 09.03.2026 (Vol. I, f.d.241-242), după devenirea definitivă a sentinței – să fie restituiți succesorului părții vătămate Andronati Kopteva Liubovi.

Corpurile delict – geanta și obiectele personale ridicate de la inculpat (plicul nr.3), recunoscute în calitate de corp delict și anexate la dosar prin ordonanța din 09.03.2026 (Vol. I, f.d.241-242), după devenirea definitivă a sentinței – să fie restituiți inculpatului Gaiducenco Artiom.

Acțiunea civilă depusă de partea civilă Andronati Kopteva Liubovi se admite integral și se încasează de la inculpatul Gaiducenco Artiom în beneficiul lui Andronati Kopteva Liubovi, a sumei de 400 000 (patru sute mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 80 407 (optzeci mii patru sute șapte) lei și 5927,81 (cinci mii nouă sute douăzeci și șapte euro și 81 eurocenți) euro, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

Sentința poate fi atacată în ordine de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile de la data pronunțării sentinței, prin intermediul Judecătoriei Căușeni.

Președintele ședinței

Judecător

/semnat/

Negru Nicolae

*Copia corespunde originalului
Judecător*

Negru Nicolae